

РІЗНОМАНІТНІСТЬ МОТИВІВ ВИБОРУ ПРОФЕСІЇ

Просто гарне слово...

Безумовно, існує зв'язок між професією і способом життя. Неоднозначна, безумовно. Хірург і художник, актор і адвокат, програміст і провідник потягу - погодьтеся, що за всіма перерахованими професіями стоїть значно більше, ніж рід занять вісім годин на добу. Професія багато в чому визначає напрямок думок, спосіб життя, особливості спілкування з оточуючими – близькими та далекими. Коли молода людина обирає професію, їй в першу чергу необхідно приміряти до себе той спосіб життя, котрий «тягне» за собою та чи інша професія, зрозуміти, чи підходить йому цей спосіб життя, і вникнути в зміст, у саму суть щоденної праці.

Однак, чим більше ми вивчаємо мотиви вибору професії наших старшокласників, тим більше переконуємось, настільки в основі лежить... любов до слова. Гарному слову, яке означає дещо, на їх погляд, дуже приваблююче. Так склалась привабливість професії «менеджер».

Рідко хто з випускників, які обирають для себе цю професію, може розбірливо пояснити, у чому власне полягає предмет праці цього самого менеджера. Вибір таких професій, як дизайнер, стиліст, візажист також відбувається з любові до гарних назв. Незрозумілим, але гарним і тому приваблюючим.

Минуле, теперішнє чи майбутнє?

Чому багато людей не думають про майбутнє? Тому, що їм цікавіше думати про минуле. Багато професій мають цілком відповідне відношення до часу. Наприклад, професія слідчого – це хіба не про те, що вже відбулося? Або, скажімо, професія археолога, історика, адвоката, психоаналітика, аудитора і навіть бухгалтера – це хіба не про минуле? Скільки популярних і модних професій потребують від людини вміння цікавитись саме минулим, жити тим, що вже сталося, і досліджувати те, що було давно – вчора або сотні років назад.

Так як є професії з явним нахилом у минуле, так є і професії, які потребують вміння жити і відчувати себе у сьогоденні.

Наприклад, спорт.

Як може футболіст бігти по футбольному полю назустріч супротивнику з м'ячем і думати, скажімо, про те, як він буде грати на чемпіонаті світу. Або згадувати свої минулі матчі. Футболіст або знаходиться у теперішній миті, або він поганий футболіст. Всі спортсмени – люди теперішнього.

Звісно, це не означає, що вони після матчу не думають про своє майбутнє або минуле. Але якщо вони не можуть жити у теперішньому, вони не зроблять успішної кар'єри в спорті. Тому що в теперішньому кожної секунди щось відбувається, щось змінюється. Тому що у теперішньому необхідно тотально, мозком і тілом, бути у грі, у поединку, наодинці зі снарядом. І це

потребує від людини відповідного досвіду відчувати теперішню мить і управління собою в цьому самому невловимому теперішньому.

Хіба уроки справжнього педагога не являються справжнім життям для дітей, коли все цікаво і коли ти не помічаєш, як летить час!

А як на рахунок роботи хірурга?

Операція – це хіба не теперішній час? Або робота кухаря. А можна сказати точніше: не «робота», а «мистецтво»!

Більшість професій, які пов'язані з комунікацією, мають направленість на теперішнє. Наприклад, менеджери, водії, телеведучі. Певна річ, телевізійні програми розробляють люди, які розмірковують майбутнім: режисери, редактори та багато інших. Але саме ведучі роблять вигадану іншими професіоналами програму остаточно здійсненою. Друге питання, вдалось це їм чи ні. Але це вже питання про минуле. А сама телепрограма живе теперішнім! Так як і всі артистичні професії – співак, актор, музикант...

А як же майбутнє? І воно повне сюрпризів і вимог. Уявіть собі, скільки чудових професій потребують від людини вміння уявити не те, як це було, а те, як це буде. Такі професії як дизайнер, будівельник, архітектор, письменник, токарь, режисер, столяр, кузнець, художник та багато інших потребують добре розвинутої зорово-просторової уяви, вміння уявити і створити образ, фільм. І тільки потім зробити образ реальністю.

Вірно і вчасно задати питання.

Процес вибору професії складний і має деяку довго тривалість, тобто не можна його обмежити одним питанням: «Яка професія мене приваблює?» важливо поетапно відповідати собі на цілий ряд питань, і не «за один присід», а з плином часу перевіряти істинність своїх відповідей.

// Шкільний психолог №22, 2009